

Uued sõbrad, vanad saladused

NAABRID

HANNAH MARY MCKINNON

Originaali tiitel:
Hannah Mary McKinnon
The Neighbors
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le.

See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2018 by Hannah McKinnon
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09353018
ISBN 978-9949-82-285-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu elu armastustele – Robertile, Leole, Mattile ja Lexile

SIIS: 18. JUULI 1992

ABBY

„Aita.“

Nõrk hääl kandus minu suunas. Liugles kusagilt udust sujuvalt nagu paberlennuk, mis tiirutas läbi minu aju. Oranžid tuled sähvisid kindlas rütmis ja...

„Palun.“

Mõtlesin, kas mina olin need sõnad kuuldavale toonud, kuid ma ei olnud huuli liigutanud. Ei olnud üldse liigutanud. Ei suutnud. See oli liiga valus. Kõik oli liiga valus.

Hetked möödusid ja ma üritasin kokku lükkida väheseid hägusaid kilde, mille külge mõistus mul klammerduda lubas. Minu käsivarred, rind ja jalad olid surutud millegi kõva ja ebamugava – maapinna, mitte mu pehme voodi – vastu, kuid põhjus, miks ma end selles asendis leidsin, jäi mulle täiesti selgusetuks. Ja ma olin liiga väsinud, et sellest hoolida.

Kerge tuuleil pühkis õrnalt üle mu põse. Kõnnitee minu all tundus soe ja hoolimata suhu tungivast selgest roostemaitsest tundsin ma värskelt niidetud muru lõhna. Kas ma ei olnud mitte...

„Aita mind, Abby.“

See hääl oli liiga madal, et minu oma olla. Sel juhul oli see mehe oma – pidi olema. Miks ta mul magada ei lase? Mu silmad tundusid

rasked ja neid oli võimatu avada, seega lasksin ma oma mõtetel hakata mind eemale tõmbama, väga aeglaselt, nauditavalt kutsuva teadvusetu oleku poole.

„Abby.“

Puhkus peab ootama. Tõstsin vastumeelselt pead, iga millimeeter kulutamas energiat, mida ma ei arvanud endal olevat, ja pannes valu nagu tuhandet hõõgupunast ora läbi kogu keha sööstma. Ma üritasin, aga mu jalad ja alaselg keeldusid kangekaelselt kõige vähemalgi määral paigalt liikumast, justkui mind oleks maa külge naelutatud.

Sundisin end silmi avama.

Ja nägin teda.

„Tom.“ Sel korral oli see minu enda hää, vaevu sosin. „Tom.“ Pisut tugevamini, valjemini.

Minu vend lebas mõned meetrid eemal selles, mis oli olnud minu sinine Ford Capri, kuid mis oli nüüd purunenud klaasi ja moonutatud terase pikali lükatud karkass. Ohutulede sähvimine valgustas iga paari sekundi järel Tomi verist nägu ja keha, väärastunud veidriks sõu. Ta rippus pea alaspidi. Vastupidi minule oli tema endiselt autos, kusagil esi- ja tagaistme vahel, käsivarred ja jalad võimatute nurkade all kooldunud. Silmad pärani ja klaasistunud. Minu poole jõllitamas. Meeleheitel. Anuvad.

„Abby,“ ütles ta veel kord ja ma vaatasin, kuidas ta tegi katset käsivarsi tõsta, üritas end minu poole sirutada. „Ma ei saa välja.“ Pisarad veeresid mööda ta laupa, segunedes ühtlase verejoaga sügavast haavast silma kohal, mis nägi välja nagu teine suu. „Ma ei saa välja.“

„Tom,“ ütlesin ma uuesti, enne kui mu silmad, hoolimata minu jõupingutustest neid lahti hoida, kinni vajusid. Võitlemine kutsuva pimedusega näis lahinguna, mida ma iial ei võida.

Autovraki poolt kumav valgus muutus kuidagi eredamaks, ka soojemaks. Kusagil ajusoppides koitis mulle, et see ei olnud päike – ei saanud olla päike – endiselt oli nii pime. Kas polnud? Mu mõistus hakkas eemale triivima.

Kuid siis täitis õhku suitsu ja bensiini kirbe lõhn.

Tahtsin liigutada. Mul oli vaja tema juurde pääseda. Aga ma ei suutnud.

„Mul on kahju,“ sosistasin ma, silmad taas lahti, jõllitamas tema omadesse. „Tom. Mul on nii kahju.“

Viimane asi, mida ma kuulsin, olid karjed, Tomi ja minu omad, kui auto leekidesse lahvatas.

NÜÜD

NATE

Kui U-Hauli kaubik naabermaja ette saabus, tegin ma seda, mida kõige arukamad inimesed teeksid: ma eirasin seda. Kui olin veendunud, et tegemist on vaid uute, sisse kolivate naabritega, mitte mingi hulluga, kes välja vedelema jäänud jõulukaunistusi varastab, kohendasin ma tuld, potsatasin tagasi diivanile ja süüvisin uuesti raamatusse „I Am Ozzy“, imetledes, kuidas see tüüp nii kaua oli vastu pidanud.

Niipalju kui mina aru sain, on kolimine veebruaris, vaieldamatult aasta kõige külmemal kuul, naeruväärne mõte. Ja ma ei tahtnud sellega mitte mingit tegemist teha.

Sel tuulisel laupäeva hommikul oli maja minu rahulik kuningriik. Abby oli läinud järele Sarah'le, kes oli ööseks sõbranna juurde jäänud, ja nad olid kavatsenud linna ema-tütre osturetkele minna. Halb ilm ja võimalik konflikt neid juba ei heidutanud.

Arvan, et Abby oli huvitatud talvejopede soodusmüügist, ja ma teadsin, et Sarah tahab Steve Maddeni säärsaapaid. Sain oma tütre pilgust aru, et talle avaldas muljet see, kui ma ütlesin, et tean, kes Steve Madden on. Tegelikult kuulsin sellest mehest alles siis, kui olin lõpuks arvutist ära vaadanud „Wall Streeti hundi“, mõirates naerda, kui Jonah Hill, hunnikust sissesöödud uinutitest „pilves“, disaineri nime hääldamisega vaeva nägi. Abbyle ei olnud film muljet avaldanud, isegi mitte

Margot Robbie selles stseenis. Noh, unustage Margo täiuslikud rinnad. Ilmselt ei meeldinud Abbyle ka Steve Maddeni saapad.

„Need on kohutavad,“ sosistas ta möödunud ööl, kui voodis lebasime. Siis meenus talle ilmselt, et Sarah on väljas, sest ta lisis kõvema häälega: „Grunge, punk või mis iganes jubedus see ka on. Ma vihkan säärsaapaid.“

Põrnitsesin paberikuhja, mille ma olin lubanud koju jõudes kohe läbi vaadata, kuid olin sellega vaevu algust teinud. „Ma loodan, et sa seda Sarah’le ei öelnud.“

Abby tegi grimassi. „Jumal küll, muidugi mitte. Ma ütlesin, et need on suurepärased ja et ma võib-olla ostan endale ka sellised. Arvasin, et vastupidine psühholoogia peatab teda neid tahtmast.“

„Kas peatas?“

„Ei. Ta heitis mulle ühe oma neist teatud pilkudest.“

Naersin. „Minu arvates on need üpris lahedad.“ Kui Abby kulmu kergitas, lisisin ma: „Saapad, mitte pilgud. Ja see on tema raha. Ta kogus seda nende jaoks. Las ta tee, mida tahab.“

„Jah, ilmselt küll.“ Naine kirtsutas nina.

„Minagi kannaksin neid, kui need mind keskikka jõudnud kunagise kuulsusena välja nägema ei paneks.“

Abby naeratas, keeras end minu peale ja suudles mu kaela. Tema juuksed kõditasid mu nägu, lõhnates millegi vanillise ja kirsise järele. Ta lõhnas alati hästi, isegi siis, kui oli äsja ühel oma hullumeelsel miljonimiilisel jooksuringil olnud.

„Sa ei ole kunagine kuulsus, Nate,“ sosistas ta.

Panin ühe käe talle ümber ja libistasin teise tema T-särgi alla, sõrmi mööda tema selja pehmet nahka üles-alla liigutades. „Ja kuidas selle keskealise osaga on?“ ütlesin, enne kui tema kaela näkitsesin.

Abby tõstis pea ja vaatas mind, üks kulm üles tõstetud ja kelmikas naeratus huultel mängemas. „Vaatame õige...“

Kui tema suu mööda minu rinda allapoole liikus, lükkasin ma paberid voodilt maha, lastes neil hunnikus põrandale libiseda. Härra Rav Ramjugi suurepärase programmeerimisoskuste retsenseerimine võib oodata. Ausalt öeldes oli sellest tükk aega möödas, kui kirelõom

meid Abbyga viimati haaras. Õeldakse, et see on normaalne, et paari sekselu pärast lapse saamist mõneks ajaks kaob. Kuid ütlemata jäetakse see, et selline kadumine kordub niipea, kui laps jõuab teismelikkaks, sest a) ta ei lähe kell seitse voodisse ega maga nagu surnu koidikuni välja, ja b) tal on ööliblika kuulmine.

Oigasin, kui Abby mu kõhtu suudles. Sellest hoolimata et maja oli meie päralt ja kogu öö veel ees, lõpetasime palavikulise kähkukuga, pärast mida Abby mu rinnale varises, mõlemad raskelt hingamas.

„Ma arvan, et me mõlemad vajasime seda,“ ütles ta, enne kui end minu pealt maha libistas ja püsti tõusis. Mul ei olnud kunagi võimalust kurta selle üle, et minu naine pärast seksi lõputult õrnutseda tahab. Kolm minutit sees ja ta on umbes sama kaisukas kui legoklots.

Kergitasin end ühele küünarnukile ja vaatasin, kuidas ta riietub. Tegin seda mõnikord – vaatasin Abbyt – ja enamasti ei olnud ta sellest teadlik. Kui ta küpsetas, tegin ma näo, et olen süvenenud raamatu lugemisse, või – teine lemmik – kui ta vaatas üle igakuiseid arveid, juuksed üles lohakasse hobusesabasse kinnitatud, kulm viimast telefoniarvet vaadates kortsus, huuled numbraid kontrollides hääletult liikumas.

Mulle meeldis teda vaadata, ma pean silmas teda *korralikult* vaadata. Uurida teda, justkui ta oleks Tate'i galeriis üks Joan Miró maali-dest, mille ees ma võiksin seista ja mõtiskleda, pead ühele küljele kallutades, ühe sõrmega edvistavalt huuli patsutades nuputada, mida oli *kunstnik* oma meisterlikult sooritatud pintsli-õmmete ja eredate värvilaikudega väljendada kavatsenud. Mitte et ma kunstist vähimatki taipaksin. Suudaksin vaevu Picassot kriipsujukust eristada, isegi kui too viimane mulle õlale patsutaks ja munadesse virutaks.

Seega vaatlesin ma sõnatu tähelepanuga Abby pikki, saledaid armidega kaetud jalgu, mida ta nii väga vihkas, kuid mis olid tohutu suur osa temast, tema seljakumerust, elegantset luigelikku kaela. Klassikaline meistriteos.

„Mis on?“ Abby hää l tõmbas mind transist välja. Ta oli ringi pööranud ja mul oli see märkamata jäänud. *Teolt tabatud.*

„Ei midagi,“ vastasin ma näole loodetavasti võluvast naeratust manades ja raputasin kergelt pead. „Lihtsalt vaatan sind.“

Kui Abby naeratas, siis tema silmad sädelesid ja pikad blondid juuksed olid seksika sassis, äsja-voodist-tulnud-välimusega, mis kisendas: „Ojaa, ma sain täna.“ Lasin pilgul viibida, kui Abby vannitupa läks ja ukse enda järel kinni pani.

Heitsin uuesti voodile pikali ja mõtlesin oma naisest viisil, nagu seda hägusas vahekorrajärgses olekus tehakse. Abby võiks iga kell Jennifer Anistonile silmad ette teha. Neljakümne neljaselt nägi ta vähemalt kuus aastat noorem välja.

See põhjustas minus, süüdlaseks minu väike kõht, millest ma van-
dusin iga jaanuar (viimane ei olnud mingi erand) vabaneda, täieliku häbitunde. Ma ei tundnud ka ülemäära suurt uhkust hõreneva koha üle oma pealael. Aga mida sa teed? Ma olin peaaegu oma neljakümne kuuenda ja – seitsmenda sünnipäeva vahepeal. Jestas, *nelikümmend seitse* – see oli mulle salaja ligi hiilinud nagu mu väike kõht. Sirutasin, ohkasin ja tundsin end peagi unne suikumas, vaid pisut liigutades, kui Abby veidi aega hiljem voodisse heitis.

Tagasi soojas elutoas, tirisin end vastumeelselt oma meenutustest välja, kõhatasin kurgu puhtaks ja keskendusin Ozzy ekstravagantsetele lugudele. Need lõbustasid mind järgmised kümme minutit, enne kui ma, kruusitäis värsket kohvi käes, akna juurde lonkisin, kindla kavatsusega luurata, kes kõrvalmajja kolimas on.

Rüüpasin kohvi ja vaatasin kolme jopedes, mütside ja kinnastega kaju aeglaselt kaste autost majja tassimas. Otsustasin, et nad ei ole professionaalsed kolijad. Ei ole piisavalt nobedad. Kindlalt oli seda raske väita, kuid nad nägid välja nagu üks tavaline perekond. Naine, mees ja nagu mulle paistis, kiitsakate jalgadega teismeline poiss, küüru tõmbunud, aeglaselt liikuv, kehakeel kisendamas „päästke mind siit“. Ma ei saanud talle seda ette heita. Nagu ma ütlesin, sellisel aastaajal kolimine on naeruväärne idee.